

Hồi 08

Mây Gió Muôn Trùng

 on người quái gở chớp nhanh cặp mắt nhìn Giang Thanh từ trên xuống dưới chậm chậm nói:

- Ta là Thiên Tý Ma Tăng !

Bốn tiếng Thiên Tý Ma Tăng lại làm cho Giang Thanh rợn gáy.

Té ra Thiên Tý Ma Tăng là một tên đại ma đầu hoành hành khắp chốn giang hồ sau Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng đội hai mươi năm.

Tương truyền rằng tên Ma Tăng này xuất thân ở một ngôi chùa Đạt Ma bên Tây Tạng. Không biết tại sao trong một đêm kia, ông ta nổi cơn điên giết hết mười hai người đồng đạo trong chùa rồi trốn mất.

Mười lăm năm sau, ông ta tái xuất giang hồ với một bộ mặt đáng sợ như Giang Thanh vừa thấy.

Lần này ông ta càng thêm tàn bạo giết chóc không ngán tay.

Hoàng Giáo Chủ Tây Tạng được tin này liền phái trên mười cao thủ trong Hoàng Y Đại Đạt Ma truy sát tên Thiên Tý Ma Tăng này.

Trải qua bao trường chiến, Hoàng Y Đại Đạt Ma chết hết năm người, còn Thiên Tý Ma Tăng thì cao bay xa

chạy.

Giang Thanh thật không ngờ sau mười năm, đêm nay Thiên Tý Ma Tăng lại xuất hiện.

Lúc đó, Giang Thanh đã dùng nội lực thâm hậu của mình tống hết hơi độc trong người ra.

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng nói :

- Ta bảo mi biết chín người này là Âm Phong Hắc Sát Cổ Lao, Tân Thị Song Thương Tần Mông và Tần Bình. Ba tên tai to mặt lớn trong Kim Y Bang Âu Trì, Lý Bộc, Lê Phụng...

Cặp mắt của ông ta lại long lên sòng sọc chỉ vào hai người đã chết mà còn đứng trân trân ở bên cạnh nói tiếp :

- Còn hai người này đây là người trong Cùng Gia Bang Hoắc Đại Cang và Viên Bảo Ngộ.

Càng nghe danh, Giang Thanh càng sững sờ kinh dị. Những người này đều là danh trấn giang hồ. Chàng thường nghe sư phụ Hoa Minh Viên nhắc đến.

Thật không ngờ trong một đêm, đều bỏ mạng trong tay của Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng lại chỉ vào bà lão treo trên cành cây, buông ra một chuỗi cười tinh quái nói :

- Còn đây là người trên Đoạn Hồ Lãnh Ngân Lão Trượng Lão Bà.

Bốn tiếng Ngân Trượng Bà Bà lại càng làm cho Giang Thanh giật mình đánh thót.

Té ra Ngân Trượng Bà Bà mười năm về trước từng

đến nhà sư phụ của chàng là Hoa Minh Viên làm khách. Lúc ấy, chàng có ra hầu trà nên có biết.

Chàng bưng bưng nổi giận quắc mắt nhìn Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng đanh đá :

- Thằng oắt con ! Mày tên gì? Học trò của ai?

Giang Thanh cúi tiết :

- Người không cần biết ta là đệ tử của ai ! Người đã thua ta ba chiêu rồi, còn chưa trả lời câu hỏi của ta. Nói mau ! Tại sao người giết những người này?

Thiên Tý Ma Tăng vẫn một mực lạnh lùng, điềm tĩnh trả lời :

- Ta chỉ e rằng ta nói ra rồi thì người sẽ chết...

Giang Thanh lửa giận phừng phừng, vừa muốn lớn tiếng mắng thì thành linh bên ngoài bỗng nổi lên một câu nói thanh tao :

- Bọn người thật là ra tay độc ác !

Câu nói chưa dứt, tiếng gió vì vèo nổi dậy, ba bóng người bay tới nhanh khôn thể tả.

Giang Thanh thông thả quay đầu nhìn lại nhòm phía ba người ấy...

Thấy họ mặc toàn bằng những chiếc áo dường như kết bằng những sợi tơ vàng óng ánh.

Ba người ấy vừa đáp xuống đất thì đưa mắt nhìn Giang Thanh, rồi tập trung đứng về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Trong ba người ấy có một lão già tuổi ngoại lục tuần, thân hình nhỏ thó đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn. Cả ba người lập tức lập thành thế vòng cung bao vây Thiên Tý Ma Tăng vào giữa.

Thiên Tý Ma Tăng vẫn lạnh lùng ngửa mặt nhìn trời, thái độ rất là ngạo mạn, dường như dưới mắt chẳng có ai. Lão già nhỏ thó mở miệng nói trước :

- Nếu tại hạ không lầm thì các hạ đây là Thiên Tý Ma Tăng Cáp Lỗ Tề Đại Sư.

Thiên Tý Ma Tăng chỉ khe khẽ gật đầu.

Lão già mặc áo vàng vùng biển sắc, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh rồi nói :

- Đêm nay Đại Sư đến đây có điều chi chỉ giáo?

Thiên Tý Ma Tăng trợn mắt ném cho lão áo vàng một cái nhìn hung bạo :

- Chuyện của bản tăng không cần người biết đến !

Lão già áo vàng đưa mắt nhìn hai người đồng bọn rồi giọng nói thay đổi ra chiều gay gắt :

- Chúng tôi thật không dám can thiệp đến hành vi của Đại Sư, nhưng mà ba vị cao thủ trong Bang hội của chúng tôi trong một đêm mà chết một cách thê thảm nơi đây lại đều mất hết một vành tai bên tả. Dấu hiệu này thật giống với dấu hiệu của Đại Sư hoành hành giang hồ khi trước, vô tình Đại Sư lại có mặt nơi đây...tình thế bắt buộc chúng tôi hỏi cho vỡ lẽ.

Thiên Tý Ma Tăng cười rang rằng :

- Người là người gì của Kim Y Bang?

Lão già áo vàng cũng trả lời một cách ngạo mạn :

- Ta chính là Kim Y Bang Tổng Chấp Pháp Trang Bá Xuyên !

Trên gương mặt lạnh lùng của Thiên Tý Ma Tăng dường như thoáng hiện một vẻ kinh dị, liếc nhìn thật nhanh hai người áo vàng kia, hất hàm :

- Còn hai người này?

Trang Bá Xuyên lớn tiếng trả lời :

- Người cao lớn kia là Đường chủ Hắc Sư Đường Từ Nhất Liệt. Còn vị nhỏ thó kia là Đường chủ Hoàng Báo Đường Mao Thanh đó !

Thiên Tý Ma Tăng trợn mắt rú lên một tiếng thật khôì hài, cười khinh bạc :

- Tốt, tốt ! Đủ điều kiện lắm !

Câu nói này vừa thoát ra cửa miệng, mọi người đều nhìn ông ta kinh ngạc, không biết thâm ý ra sao?

Trang Bá Xuyên cả giận quát lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng ! Mi hãy trả lời câu hỏi của ta !

Nói xong, y bước tới một bước quát :

- Tam vị Hộ Đàn của Kim Y Bang chúng ta có phải đều do mi hạ sát?

Nên biết Trang Bá Xuyên cũng là một người danh vang võ lâm. Địa vị không kém Trường Ly Nhất Diệu Vệ Tây bao nhiêu, nhất là gần đây Kim Y Bang rất nổi tiếng trong giới giang hồ, thanh danh lừng lẫy khắp bốn tỉnh

miền Tây. Bang chủ là Lữ Ninh rất có uy tính trong võ lâm, dưới tay ông ta mua chuộc không biết bao nhiêu hồ hải anh hùng. Vì vậy mà Thiên Tý Ma Tăng là một tên đại ma đầu mà Trang Bá Xuyên vẫn không hề nao núng.

Khi Giang Thanh thoả ly phái Nộ Giang ra đi thì Kim Y Bang chỉ mới bắt đầu nổi tiếng mà thôi, vì vậy mà đối với Bang hội này chàng không được rõ cho lắm.

Chỉ có Trang Bá Xuyên thì chàng biết tiếng đã lâu, nhưng ông ta gia nhập Kim Y Bang hồi nào thì thật là không rõ.

Thiên Tý Ma Tăng lão liên cặp mắt nói :

- Đúng thế ! Không những ba vị Hộ Đàn do bản đạo ra tay giết chết, mà chín nhân mạng nằm gần đó cũng đều do ta...

Nói đến đây, ông ta bỗng ngửa mặt lên trời cười ròn rã :

- Ai bảo họ dám trêu chọc ta...lại còn thêm thương Vạn Tán Châu Lan trên mình ta nữa !

Bốn tiếng Vạn Tán Châu Lan vừa thoát ra khỏi cửa miệng của ông thì bước người trong Kim Y Bang đều giật mình hỏi dồn dập :

- Cái gì? Vạn Tán Châu Lan?

Thiên Tý Ma Tăng đến bây giờ mới nở ra một nụ cười đanh ác nói :

- Ba đứa bây cũng thêm rõ dãi nữa rồi !

Trang Bá Xuyên vùng biến sắc quay sang nhìn Giang

Thanh bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi :

- Thằng oắt con kia ! Mi là người của Thiên Tý Ma Tăng ?

Thái độ của Giang Thanh không ngạo mạn cao kỳ, chấp tay cung kính xá chào nói :

- Tại hạ vốn không biết Thiên Tý Ma Tăng, chỉ vì đi ngang qua đây thấy ngoài kia có xác chết, nên mới theo dấu mà vào...

Trang Bá Xuyên tái xanh sắc mặt quát :

- Người đừng lếu láo ! Nếu vậy thì Thiên Tý Ma Tăng còn để cho mi sống sót à?

Mao Thanh lúc ấy cũng nổi giận dùng dùi thét :

- Thưa Tổng Cháp Pháp ! Tên này chắc có dính líu với án mạng ba vị Hộ Đàn của chúng ta.

Giang Thanh thật không ngờ, người trong Kim Y Bang lại lỗ mãng như vậy, trong lòng lại nổi giận, chàng lại buông ra một tiếng cười nhạt nói :

- Tại sao chư vị không phân biệt trắng đen phải trái. Nếu như ba vị ấy mà do tôi giết thì sao nè?

Thiên Tý Ma Tăng đảo mắt nhìn quanh, ông ta không đếm xỉa đến vụ cãi vã giữa Giang Thanh và Trang Bá Xuyên, chỉ nghĩ thầm :

“Thằng oắt con này lại xảy ra lòi thoi với Kim Y Bang, như vậy càng tốt.”

Ông ta đưa mắt ngắm nhìn ba người có một địa vị khá cao trong Kim Y Bang, rồi lại nghĩ thầm :

“Ban này mấy lần đều suýt xảy ra việc dụng võ, nhưng họ đều trấn tĩnh được, nếu không phải vì kinh khiếp uy danh của ta thì chắc phía sau lưng họ còn có nhiều người đang âm thầm trợ lực.”

Nghĩ đến đây, trên mặt Thiên Tý Ma Tăng thoáng hiện lên một nụ cười thâm độc, quay sang quát với Giang Thanh :

- Thằng oắt con ! Giờ phút này mà chúng ta không ra tay e trễ lắm rồi đó...

Câu nói vừa dứt, thân hình hộ pháp của ông ta đã đảo sang phía Từ Nhất Liệt tổng ra một lút năm chưởng liên hoàn.

Giang Thanh nghe câu nói của Thiên Tý Ma Tăng ra chiều thân mật như vậy, bất giác hãi hùng vội vàng thét lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng, người đừng lếu láo!

Lúc đó, Từ Nhất Liệt đã gấp rút tháo lui, rồi thét lên một tiếng rợn người. Thân hình của ông ta bỗng nhiên bắn vọt lên khoảng không rồi đảo một vòng tròn, mười luồng hào quang sáng giới tuôn ra. Mười lưỡi đao bén ngót chém sả vào người của Thiên Tý Ma Tăng.

Ma Thanh cũng buông ra một chuỗi cười sang sảng, hai bàn tay của ông tung ra một chưởng, khí thế mạnh tựa nghìn cân, đánh vù vào giữa ngực Thiên Tý Ma Tăng.

Còn Trang Bá Xuyên thì gay gắt :

- Thằng nhỏ này thật là xảo trá đa đoan. Đỡ !

Tiếng đờ vừa dứt thì hai bàn tay của ông ta đã chộp vào người của Giang Thanh nhanh như biến.

Song chưởng của Trang Bá Xuyên thật là quái dị. Bàn tay hữu thì nổi gió vì vèo khí thế vô cùng cương mãnh, dường như làm nát đá gãy bia như chơi. Còn bàn tay tả thì êm ái nhẹ nhàng. Hai đòn tương phản này tung ra một lượt làm cho người ta phải thận nan giải.

Giang Thanh thoáng trông đã biết đó là môn võ nổi danh trong giang hồ Âm Dương Chưởng.

Giang Thanh trong lòng cả giận không muốn biện bạch lời thôi, thân thành chàng đảo một vòng tròn nhanh như chớp, phía trên tống ra một chưởng, bên dưới tung ra một cước, lấy độc công độc.

Võ công của Thiên Tý Ma Tăng thật là quái gở cao thâm không biết đâu mà lường được, vì vậy mà hai vị Đường chủ của Kim Y Bang tập trung hết tinh thần để đối phó.

Từ Nhất Liệt và Mao Thanh là hai tay kiệt liệt trong giới giang hồ đại đạo, chỉ một người thôi cũng đủ làm cho đối phương điên đầu đừng nói là hai người ra sức hợp công. Vì vậy mà trận ác chiến diễn ra trong vòng gay go quyết liệt.

Trong khoảng đêm trường vắng lặng, tiếng khoát nạt nổi lên vang trời dậy đất. Một thảm cỏ xanh gần đó bị dày xéo tan tành.

Trang Bá Xuyên những tưởng rằng với công lực thâm

hậu của mình chỉ trong vòng hai ba chiêu thì có thể đè bẹp thằng nhỏ đẹp trai này, nào ngờ việc xảy ra thật là bất như ý nguyện. Càng đánh chừng nào trong lòng càng thêm hoang mang chừng nấy.

Thân hình của Giang Thanh quay cuồng như một cái chong chóng khổng lồ làm cho đối phương rối mắt. Thỉnh thoảng lại tung ra hai đòn quái dị, đối tượng đều là những địa huyết trên mình của đối phương. Thế võ thật là tinh xảo, vị trí tấn công cũng vô cùng chính xác, làm cho một lão già tung hoành hồ hải suốt mấy mươi năm phải kinh tâm tán đởm.

Vừa đánh Trang Bá Xuyên vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Từ Nhất Liệt và Mao Thanh. Không nhìn còn đỡ, đến khi nhìn kỹ rồi thoát mồ hôi lạnh.

Té ra Thiên Tý Ma Tăng đã trở tuyệt kỹ của mình ra là Cầm Long Đại Cửu. Thấy thân hình của ông ta tung hoành ngang dọc như rồng thiên vùng vẫy giữa từng không, từng chiêu tuôn ra thần tốc hào hùng. Chỉ thấy muôn nghìn cánh tay của ông ta tấn công ào ạt làm cho Mao Thanh và Từ Nhất Liệt mất cả tinh thần chiến đấu chỉ còn đón đỡ cầm chừng chớ không đánh trả được một đòn nào.

Cái tên Thiên Tý Ma Tăng quả thật danh bất hư truyền.

Giang Thanh thấy Thiên Tý Ma Tăng vũ lộng thần oai, trong lòng cũng ngửa nghề hết sức, vội quát to một

tiếng vang trời, thân hình của chàng thành linh gia tăng tốc độ, chưởng tuông ra ào ạt như gió táp mưa sa, tứ bề cuồng phong nổi dậy, cát bay đá chạy rì rào.

Thất Hoàn Trảm danh vang cái thế của Trường Ly Nhất Điều đã được chàng dùng hết sức bình sinh biểu diễn ra trông vô cùng khủng khiếp.

Vì thế mà Trang Bá Xuyên tức khắc lọt vào tình thế bị động, đôi tay cuống cuồng chống đỡ mà không trả được chưởng nào. Giang Thanh thấy mình vũ lộng thần uy làm cho một lão già giang hồ lão luyện như Trang Bá Xuyên phải chùn tay kinh sợ.

Chính vào lúc ấy thì một tiếng rền rĩ vang lên cả hai người đồng liếc nhanh xem kỹ, thấy Mao Thanh đã ngồi bệt xuống đất, sắc mặt vốn hồng hào tươi tỉnh của ông ta giờ đây tái xanh như tàu lá.

Âm Dương Song Chưởng Trang Bá Xuyên gào lên mấy tiếng điên cuồng, tổng cho Giang Thanh ba chưởng liên hoàn để cho chàng tháo lui ba bước, rồi xoay mình trở bộ đâm bổ về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Từ Nhất Liệt thấy bạn mình trúng phải đòn độc, lửa giận tràn hông, cũng thét lên một tiếng, dùng hết sức bình sanh sở học tấn công Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng ngửa mặt lên trời buông ra một chuỗi cười ròn rã, hai bàn tay của ông ta biến ảo khôn lường tạo thành muôn ngàn bàn tay vây chặt lấy Từ Nhất Liệt.

Đúng vào lúc đó thì Trang Bá Xuyên đã phóng tới với chiêu Sấm Sét Vang Trời, một luồng chưởng phong từ trong lòng bàn tay của ông ta đánh ập vào ngực của Thiên Tý Ma Tăng như sấm sét vậy.

Vậy mà Thiên Tý Ma Tăng vẫn bình tĩnh vui cười vội thu tay về rồi trả cho Trang Bá Xuyên một loạt bảy chưởng.

Thừa lúc ấy, Từ Nhất Liệt đã rút phát thanh đại đao ra dùng ngay đường đao nổi tiếng của mình là Ngọa Đao Pháp. Thân hình của ông ta lăn tròn sát đất rồi thành linh đứng vụt dậy trăm ra một đao dữ dội.

Nhờ đường đao dữ dội và nhờ Trang Bá Xuyên tận lực bình sinh tham gia vòng chiến, nên tình thế dễ thở hơn lúc này...

Giang Thanh đang cơn thắng thế, đột nhiên đổi phương bỏ chạy, làm cho chàng cut hứng, nhưng mà việc Mao Thanh thọ thương chàng đã trông thấy, cho nên cũng không đuổi theo làm chi, chỉ nghĩ thầm :

“Người trong Kim Y Bang mặc dù lỗ mãng, ăn nói hàm hồ, nhưng nếu so với sự cùng hung cực ác của Thiên Tý Ma Tăng cũng còn dễ chịu.”

Lúc ấy thì cả ba người đã quây nhau trên sáu mươi hiệp. Thiên Tý Ma Tăng dường như không muôn kéo dài trận chiến, chiêu tung ra càng lúc càng hăng, càng lúc càng độc...

Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt rõ ràng núng thế,

thủ nhiều mà công ít...

Đột nhiên...

Sau rặng liễu đằng xa nổi lên một tiếng ngân dài trong trẻo. Tiếng ngân thật hào hùng bi tráng đồng vọng giữa đêm khuya.

Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt vừa nghe thấy tiếng ngân ấy như hai người chết đuối vớ được chiếc phao, mừng rỡ nói :

- Thiên Tý Ma Tăng, ta xem người chấp cánh bay đường nào cho thoát khỏi?

Câu nói vừa dứt thì Trang Bá Xuyên đã ném lên khoảng không một vật đỏ ngời. Vật ấy bay lên khỏi đầu chừng hai trượng, gặp không khí liền tức tốc nổ bùng tỏa ra một ánh lửa sáng ngời trong màn đêm.

Thiên Tý Ma Tăng cười hậm hực :

- Thằng già chó chết ! Mi còn bao nhiêu bộn đầu trâu mặt ngựa nữa dẫn hết ra đây xem ta có sợ hay không?

Câu nói của ông ta chưa dứt thì từ xa vang lên một tiếng ngân dài, mà tiếng ngân đó từ từ tiến dần về phía có ngọn lửa kỳ quái của Trang Bá Xuyên mới tung lên.

Trong nháy nháy đã tới gần.

Liên theo đó có một người thét lớn :

- Loài chuột nhắt nào dám đến sinh sự cõi Kim Y Bang chúng ta đó ?

Vừa nghe tiếng nói thì người lạ xuất hiện. Một con

người ốm yếu nhỏ thó bay vù ra.

Những người trong trận tức khắc tản mát.

Trong bức màn đêm mờ ảo, người mới đến đó chiều cao không đầy bốn thước, hai cánh tay lại nhỏ mà dài gần chấm tới mặt đất. Sắc mặt thì xanh xao vòng vọt, từ lỗ tai chỉ đến vành miệng có một vết thẹo to tướng, nhưng đôi mắt thì hào quang lóng lánh. Trên mình mặc một chiếc áo màu vàng kết bằng kim tuyến.

Ông ta vừa dừng chân, bắt cháp những người có mặt tại hiện trường, chỉ hỏi Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt:

- Trang Cháp Pháp và Từ Đường chủ ! Ban nãy nhị vị phóng ám hiệu cầu cứu ra là chỉ vì hai tên này thôi sao?

Khẩu khí thật là ngạo mạn, dường như không để ý Thiên Tý Ma Tăng và Giang Thanh vào mắt.

Trang Bá Xuyên đưa mắt ra dấu cho Từ Nhất Liệt rồi cung kính bước tới người nhỏ thó đó xâm xì vài tiếng.

Trên gương mặt người ấy mới có vài nét thay đổi, đưa mắt ngắm ngía Thiên Tý Ma Tăng và Giang Thanh.

Trang Bá Xuyên lui ra rồi người mới đến đưa mắt nhìn Mao Thanh một cái, bây giờ hẳn ta đang ngồi bệt dưới đất điều khí hành công.

Đoạn ông ta mới quay sang Thiên Tý Ma Tăng nói :

- Lão phu ngỡ là ai có gan dám khiêu chiến với Kim Y Bang, nào ngờ té ra là Thiên Tý Ma Tăng...kha kha...

Ông ta không ngó ngang gì đến Giang Thanh cả, tiếp

tục nói chuyện với Thiên Tý Ma Tăng :

- Thủ đoạn của Đại Sư thật không kém bốn mươi năm về trước. Người xuất gia đầu Phật sao chẳng mở lượng từ bi?

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng không đáp. Hồi lâu mới mở miệng :

- Người cũng chết luôn lão già ơi ! Để ta mở lòng từ bi đưa người về Tây phương Phật.

Người mới đến nghe nói, liền ngửa mặt lên trời cười ha hả...đoạn nói lớn tiếng :

- Thiên Tý Ma Tăng, Nam Hoan Nhất Sát Tôn Kỳ này xem người không thấm vào đâu !

Giang Thanh nghe nói đến Nam Hoan Nhất Sát lại giật mình kinh hãi.

Vì Nam Hoan Nhất Sát là người đứng hàng thứ hai trong Kim Y Bang. Võ công tuy kém Bang chủ Lữ Ninh một chút, nhưng địa vị trong Bang hội lại rất cao và tiếng tăm của ông trong võ lâm cũng được người ta trọng vọng. Thanh thế của người này và Trường Ly Nhất Điều thật là ngang ngửa với nhau.

Thiên Tý Ma Tăng khẽ hát hàm :

- Té ra người là Nam Hoan Nhất Sát... Bần tăng kỳ này tái xuất giang hồ, nghe rằng trong võ lâm có ba tay cao thủ thay thế cho Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chương là Hải Thượng Tôn Trường Ly, Nam Hoan Bá Nhất Sát, Hàn Kích Song Anh, Tam Liên Kiếm Kim Tiên

Cầm Băng Chương.

Ông ta chớp nhanh cặp mắt hào quang lóng lánh nói :

- Vậy thì bần tăng xin so tài với Nam Hoan Nhất Sát để xem hư thực ra sao?

Nam Hoan Nhất Sát Tôn Kỳ tái xanh sắc mặt, gần từng tiếng :

- Thiên Tý Ma Tăng ! Lão già này không làm cho người thất vọng đâu !

Câu nói này vừa dứt thì một bầu sát khí bao trùm lấy đôi bên.

Thiên Tý Ma Tăng tuy ngoài miệng nói cứng nhưng mà vẫn e sợ đối phương phần nào, đôi mắt nhìn ông ta không chớp.

Giang Thanh thấy Nam Hoan Nhất Sát không để ý gì đến mình, nhưng lại rất e dè Thiên Tý Ma Tăng. Hai cánh tay gầy gò ốm yếu của ông ta khe khẽ cử động, dường như ông ta đề phòng nghiêm ngặt.

Trong lúc trận chiến sắp sửa bùng nổ, bầu không khí nặng nề cơ hồ như nghẹt thở.

Đột nhiên...

Một tiếng khàn khàn từ ngoài bìa rừng theo gió lạnh đưa vào :

- Tôn Đường chủ chờ tôi chút xíu !

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, thấy bên ngoài lại đi vào hai người mặc áo vàng. Lão già đi trước thân hình vạm vỡ, râu tóc bạc phơ, mũi thẳng miệng vuông, khí sắc

thật là nghiêm trang. Còn một người nữa thân hình cũng tương tự, nhưng nước da đen như lọ chảo, râu tóc dựng ngược, sắc mặt thật là oai dũng vô cùng.

Tôn Kỳ thấy lão già đi trước sắc mặt lộ vẻ nghiêm trang bước tới vái chào :

- Tôn Kỳ xin kính chào Bang chủ !

Thì ra người râu tóc bạc phơ đó chính là Kim Y Bang Bang chủ danh vang một cõi biên thù với biệt hiệu là Thiết Bì Khai Sơn, tên thật là Lữ Ninh.

Người đi sau ông là Đường chủ Bạch Long Đường Bảo Hằng Sơn.

Hai người này xuất hiện thì Thiên Tý Ma Tăng giật mình biến sắc.

Bởi vì những ngàn ấy hảo thủ của Kim Y Bang thành lình nhất tề xuất hiện, thật ngoài sự tưởng tượng của ông ta.

Lúc ấy, Giang Thanh mới chấy tay sau lưng rề tới gần Thiên Tý Ma Tăng, liếc mắt nhìn xem ông ta làm cách nào để đối phó với năm tay cao thủ.

Lữ Ninh tươi cười nói với Tôn Kỳ :

- Tôn Đường chủ cực nhọc quá, ban nãy lão phu đi ngang qua bìa rừng này đã thấy thi thể của ba vị Hộ Đàn...

Nói đến đây ông ta quắc mắt hằn học nhìn Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng là một người từng trải giang hồ,

ông đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, mà cũng bị cái nhìn ấy làm cho kinh khiếp.

Thiên Tý Ma Tăng bất chợt đôi mắt sáng ngời nói :

- Lữ Bang chủ ! Bần tăng không ngờ người của quý bang lại hào hứng như vậy. Bán dạ tam canh mà lại đi ngao du sơ thủy.

Lữ Ninh chưa kịp mở miệng trả lời, thì Tôn Kỳ đã nạt :

- Thiên Tý Ma Tăng ! Đừng lếu láo !

Lữ Ninh khoát tay tươi cười nói :

- Đại Sư vốn ít xuất đầu lộ diện, sớ sao đêm nay lại đến đây?

Câu nói thật là nhỏ nhoi mềm mỏng, không có vẻ hỉ nộ ái ố chút nào, thật là người có khí độ cao xa đáng mặt là Nhất Bang Chí Chủ.

Giang Thanh đứng một bên thấy vậy rất lấy làm khâm phục, nghĩ thầm :

“Lữ Ninh tiếng tăm lừng lẫy mà thái độ thật là khiêm nhường, trách sao ông ta không thành bá nghiệp. Nhưng mà tay chân bộ hạ của ông ta sao ngạo mạn ngông cuồng như vậy?”

Còn đang triền miên suy nghĩ thì Lữ Ninh đã nói :

- Đêm nay bốn bang tụ tập lại thành Hội Trạch để thanh toán một món nợ cũ với một người có biệt danh là Võ Lâm Hàn Kích Thương Cố, vì vậy mà lão phu mới phái ba vị Hộ Đàn đi trước. Nào ngờ vào đến thành Hội

Trạch thì không gặp hành tung của Thương Cố, vì thế phải trở ra ngoài tìm kiếm...

Nói đến đây, ông ta vùng thay đổi sắc mặt thật nghiêm trang rồi nói tiếp :

- Không ngờ ba vị Hộ Đàn của Kim Y Bang đều Đại Sư từ bi chỉ hóa cho.

Thiên Tý Ma Tăng trong lòng kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cứng. Giang Thanh thấy ông ta rề tới một bước, nói rõ từng tiếng một :

- Đúng như vậy ! Bây giờ ngươi muốn gì?

Lữ Ninh cười lạnh nhạt :

- Việc thật dễ giải quyết, thì cứ lấy sinh mạng của ngươi và chiếc Vạn Tán Châu Lan để...

Thiên Tý Ma Tăng buông ra một chuỗi cười ma quái, nói :

- Thì cứ lấy đi, nếu bọn ngươi đủ bản lĩnh !

Câu nói chưa dứt thì Tôn Kỳ đã lướt tới tung ra mười hai chưởng liên tiếp.

Thiên Tý Ma Tăng hú dài lên một tiếng, hai bàn tay của ông ta vung lên thành nửa cái vòng tròn trong tiếng gió dậy ào ào, lão liền tung ra mười một chưởng.

Thình lình trong một tiếng quát rợn người một chiếc bóng trắng lướt tới như đại bàng vỗ cánh kèm theo một đường đao sáng giới chém sả vào giữa Thiên Tý Ma Tăng.

Khá khen cho Thiên Tý Ma Tăng đang kịch chiến mà thình lình bị đánh úp, ông ta vẫn kịp thời lách mình

tránh né. Thấy người tập kích mình là Từ Nhất Liệt.

Lữ Ninh thanh thần đứng vuốt râu ngắm nhìn chiến cuộc. Đến giờ phút này ông ta mới phát giác Giang Thanh.

Ông ta ngắm nhìn Giang Thanh một hồi, bỗng nhiên giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Cái thằng hậu sinh này không những hào hoa phong nhã, đẹp trai chẳng kém gì Phan Anh, mà trông cặp mắt lóng lánh hào quang kia, nếu ta không lầm thì nó đã luyện đến mức Phản Bộc Huy Chân rồi. Không phải Thiên Tý Ma Tăng, mà chính là thằng nhỏ này mới là tay kình địch với ta.”

Ông vừa nghĩ đến đây, thì trận chiến đã diễn ra đến hồi gay go khốc liệt.

Thiên Tý Ma Tăng đã giở tuyệt kỹ của mình là Cầm Long Đại Cửu. Thân hình của ông như rồng bay phượng lộn giữa lưng trời, xuất thủ hùng hồn như sấm sét, thanh thế thật là khiếp đảm đối phương.

Tôn Kỳ lúc ấy cũng giở đường võ nhờ nó mà lão nổi tiếng khắp giang hồ là Thanh Bằng Phi Hạc. Thân hình ông ta bay nhảy như hạc lượn lưng trời, chim bay biển Bắc.

Còn lưỡi đao của Từ Nhất Liệt thì hùng hồn mạnh bạo. Đường đao của ông ta như chớp giăng như sấm nổ. Trong vòng một trăm hiệp thì đã chiếm lần lần ưu thế.

Giang Thanh đứng một bên xem nhưng môn võ tinh

vi tuyệt diệu, những lối tránh đòn khôn khéo của ba tay cao thủ danh trấn giang hồ mà tâm thần mê mẩn, dường như thể xách của chàng cũng hòa lẫn trong trận chiến kinh hồn kia.

Chàng nghĩ thầm :

“Nếu chiêu này Thiên Tý Ma Tăng không dùng Tam Quang Phân Nguyệt mà cứ xử thế Lục Địch Xạ Hồng Tâm đá cước theo thế liên hoàn vào dạ dưới của đối phương thì tình thế ắt thay đổi.... À...à ! Còn chiêu Bạch Hồ Quá Sơn này mà kèm theo chiêu Liên Cung Bộ thì thật là tuyệt diệu ngút trần gian.”

Trong lúc chàng đang xem mê mẩn, thì trong bóng tối một người có thân hình vạm vỡ lần lần rề tới...rề tới cạnh chàng....

Mặc dù để thế tinh thần vào cảnh chiến, nhưng cảm giác của Giang Thanh vô cùng bén nhạy, chàng nghe phát ra ba tiếng sè sè sè nho nhỏ, tiếng nhỏ tựa đường tơ. Trực giác báo cho chàng biết rằng có người sắp sửa đánh lên !

Chàng vẫn điềm nhiên bình tĩnh, bất ngờ quay đầu lại vừa chạm trán phải một người thân hình vạm vỡ. Người đó không ai xa lạ chính là Đường chủ nội tam đường Bảo Hằng Sơn.

Thấy Giang Thanh bất chợt quay lại, Bảo Hằng Sơn biết rằng chàng đã phát giác hành tung của hắn, mặt mày vùng biến sắc nhưng cố gượng cười ha hả nói :

- Phép Bế Khí Thính Thanh của tiểu huynh đệ thật

là tuyệt diệu ! Bội phục, bội phục !

Giang Thanh vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì trong vòng chiến bỗng vang lên một tiếng thét rợn người. Chàng cấp tốc quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Tý Ma Tăng đã bị rách hết một vạt áo, và trong tay ông ta đang lăm lăm một cặp binh khí lạ lùng.

Binh khí vào tay như hùm thiêng chấp cánh, Thiên Tý Ma Tăng tung hoành còn dữ dội hơn trước. Những tuyệt thế kỳ chiêu tuôn ra liên liên bất tuyệt, dùng thế tốc chiến tốc quyết để thanh toán đối phương. Nhờ vậy mà cứu vãn được tình thế phần nào...

Nhưng bên kia, Tôn Kỳ và Từ Nhất Liệt vẫn dốc hết sức bình sinh sở học liều chết mà bám chặt đối phương, nên trận đấu vẫn nằm trong hồi nghiêng ngửa.

Trên gương mặt nghiêm trang của Lữ Ninh giờ đây mới thoáng cau lại. Ông ta quay lại nói với người đang đứng xuôi tay hầu bên cạnh là Trang Bá Xuyên :

- Trang Tổng Chấp Pháp! Lão Thiên Tý Ma Tăng quả là lợi hại, đến nỗi hai tay hảo thủ của chúng ta mà không làm gì nổi hắn !

Trong câu nói bình thường ấy có ngụ một ý nghĩa sâu xa mà Trang Bá Xuyên theo hầu Bang chủ nhiều năm thoáng nghe qua đã hiểu thấu, nên vội cúi đầu nói :

- Võ công của Thiên Tý Ma Tăng thâm hậu như vậy, bốn bang chẳng nên khinh thường, tại hạ cũng xin phép ra ứng chiến !

Lữ Ninh cố ý ngân ngừng một hồi, rồi mới nói :

- Cũng được ! Tổng Chấp Pháp hãy ra đó mà học thêm vài chiêu võ của phái Mật Tông Tây Tạng !

Trang Bá Xuyên trả lời :

- Xin tuân lệnh !

Tiếng lệnh vừa dứt thì ông ta đã bay vù về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Trong bóng tối, Giang Thanh nở một nụ cười khinh bỉ. Khinh bỉ cho Kim Y Bang ý chúng hiếp cô, nhưng lại nghĩ rằng Thiên Tý Ma Tăng tội ác tày trời, hãy để cho Kim Y Bang trừng trị một phen.

Trong lúc đó, trận chiến đã biến ra thêm trăm hiệp nữa. Hai món binh khí lạ lùng của Thiên Tý Ma Tăng là Song Nguyệt Trắc giờ đây lần lần thu hẹp tâm hoạt động.

Người sáng mắt thoáng nhìn ra thì đã biết ông ta chỉ giữ thế thủ mà chẳng tấn công.

Thiên Tý Ma Tăng mặc dù lọt vào vòng vây của ba tay cao thủ, nhưng tâm thần định tĩnh, thái độ ung dung. Chưởng phong tuôn ra liên miên bất tuyệt làm cho ba tay đối thủ mặc dầu chiếm phần ưu thế nhưng không làm sao mà hạ nổi ông ta.

Lữ Ninh đứng một bên lược trận, thỉnh linh thét lên một tiếng rợn người, nhanh như chớp lướt mình tới sau lưng Thiên Tý Ma Tăng tung ra hai chưởng, thế như xô núi nhỏ thành.

Việc bất ngờ này mặc dù nằm trong sự dự đoán của

Thiên Tý Ma Tăng, nhưng ông ta không ngờ võ công của Lữ Ninh cao xa và thần tốc như vậy.

Thiên Tý Ma Tăng buông ra một tiếng chửi thô tục, tung ra một chưởng dữ dội về phía bọn ba người Nam Hoan Nhất Sát, còn tay hữu thì thành linh xà ngược trở về một chiêu mạnh mẽ vào dưới ngực Lữ Ninh.

Bang chủ Kim Y Bang cười rang rằng đảo mình một vòng lên không trung, còn song chưởng vẫn cứ cái thế đó mà đánh sà xuống, và hai chân tuôn ra liên hoàn sáu cước.

Trong trường chiến, bóng người bay hỗn độn. Trong cơn xô xát, một tiếng gào uất hận vang lên. Thiên Tý Ma Tăng đã trúng một chưởng của Lữ Ninh vào dưới nách.

Ông ta sặc ra một búng máu tươi, rồi lão đảo lui ra ngoài năm bước, đôi mắt lóng lánh hào quang rảo qua một vòng nhìn bốn tay cao thủ của Kim Y Bang, rồi lạnh lùng nói :

- Hừ ! Bốn mươi năm nay, ta chưa hề bị nhục như vậy, cảm ơn Lữ Bang chủ !

Nói tới đó, Thiên Tý Ma Tăng lại hộc ra một bùm máu tươi.

Xem tình thế này thì vết thương khá nặng.

Lữ Ninh ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Nếu ban nãy Đại Sư mà không trả đòn thì đâu có ra nông nổi...

Rồi, lão nghiêm trang sang sang tiếng đồng :

- Nếu người đưa cho ta Vạn Tán Châu Lan, và tự mình cắt đứt chủ mạch Phủ Tâm Thái Dương Kinh thì lão phu đây bỏ qua việc này !

Thiên Tý Ma Tăng lại cười cuồng loạn :

- Lữ Ninh ! Người đừng có tưởng ta là đứa trẻ ba tuổi. Vạn Tán Châu Lan người không bao giờ lấy được, đừng nuôi mộng hảo huyền vô ích.

Lữ Ninh một tay khai sáng Kim Y Bang không những võ công cái thế mà tánh tình lại thâm trầm hiểm ác. Nghe nói lão không những không giận mà còn cười trả lời:

- Vậy sao?

Nói rồi ung dung hòa huyễn đưa một bàn tay lên thành lĩnh tống ra một chưởng càng cường mãnh liệt vào giữa mặt Thiên Tý Ma Tăng. Chưởng thứ nhứt chưa dứt, thì chưởng thứ nhì đã nối tiếp theo sau liên miên bất tuyệt.

Thiên Tý Ma Tăng thấy khí thế hung bạo như vậy, biết rằng hôm nay ắt là khó sống, nhưng ông ta không chịu bó tay chờ chết.

Tánh khí hung bạo của ông ta lại bùng bùng bộc phát, buông ra một tiếng cười cuồng loạn, món binh khí kỳ dị trong tay của ông ta là Song Nguyệt Trắc vung ra như một bức tường màu trắng, cản lấy chưởng phong của Lữ Ninh.

Một tiếng chát kinh rợn vang lên, thân hình của Lữ Ninh khe khẽ chao động, còn Thiên Tý Ma Tăng thì lão

đảo lùi lại bước bước.

Trên vành môi của ông ta lại có một giòng máu tươi ứa ra chảy ròng ròng xuống cằm. Ông ta vừa muốn vận nội công để phục hồi sinh lực thì một tiếng thét vang trời lại nổi lên.

Một màn ánh sáng như một mạn lưới từ trên chụp xuống, đó là môn ám khí đặc biệt của Nam Hoan Nhất Sát : Mật Vũ Ngân Mang.

Thiên Tý Ma Tăng rống lên một tiếng bi thảm không tránh không né. Song Nguyệt Trắc trong tay của ông ta đột nhiên tuột khỏi bàn tay bay vù về phía Lữ Ninh và Tôn Kỳ.

Khí thế của cặp Song Nguyệt Trắc này mạnh mẽ không bút mực nào tả, vì lẽ đó là miệng đòn binh sanh sở học của Thiên Tý Ma Tăng sử dụng ra trong cơn cùng đồ mạt lộ.

Hai tay giang hồ lão luyện là Lữ Ninh và Tôn Kỳ trước tình thế ấy cũng phải luống cuống.

Lữ Ninh đảo nhanh thân hình sang cánh trái, thừa thế rút ra hai miệng sắt hình vuông đỡ đòn của địch...

Một tiếng keng vang lên, một cây Song Nguyệt Trắc bị cản lại rơi xuống đất, mà trên tám bia sắt của Lữ Ninh cũng bị móp vào một lỗ. Hồ khẩu của ông ta bị sức mạnh làm cho tét ra máu chảy ròng ròng.

Chính vào lúc đó thì bên cạnh có một tiếng kêu bi thảm vang lên. Lữ Ninh liếc nhanh về phía đó thấy bộ hạ

của mình là Từ Nhất Liệt bị cây Song Nguyệt Trắc đâm suốt qua giữa ngực. Nạn nhân đang vùng vẫy trên vũng máu đào một cách ghê rợn.

Số là, khi Lữ Ninh dùng búa sắt để đỡ một thanh Song Nguyệt Trắc, thì thanh kia cũng bay vù về phía Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhác thấy khí thế mạnh bạo như vậy, biết rằng không thể nào dùng hai bàn tay không để cự đương. Trong lúc thập phần nguy cấp, hấn với tay ra chớp lấy Từ Nhất Liệt đưa ra trước mặt mình làm búa đỡ đòn. Còn bản thân thì mượn sức cái nứu của Từ Nhất Liệt mà lách ra ngoài hai bước.

Từ Nhất Liệt đang tập trung tinh thần vào Thiên Tý Ma Tăng, không bao giờ ngờ người đồng bang của mình là Tôn Kỳ lại xử sự một cách tàn ác như vậy. Trong lúc bàng hoàng ngơ ngác, thì binh khí của đối phương đã đâm tuốt qua ngực mình. Toàn thân Từ Nhất Liệt tê rần và đôi mắt đổ hào quang, rú lên một tiếng hãi hùng ông ta quy xuống.

Phần Thiên Tý Ma Tăng, sau khi tung ra hai đòn quyết liệt, thì toàn thân đã bị ghim đầy những tên có tấm độc.

Thiên Tý Ma Tăng thấy hai đòn của mình chỉ làm cho một chết một bị thương, ông ta ngơ ngẩn thu hết tàn lực ngoắc Giang Thanh nói bằng một giọng thê thảm :

- Thằng nhỏ kia...chỉ có mi...mới không thừa lúc ta

nguy biến mà ra độc thủ. Ngày nay, già này không thoát chết...vậy xin tặng mi Vạn Tán Châu Lan...

Câu nói của ông ta thêu thào dứt nói, thân hình lão đảo, máu tươi trong miệng ứa ra. Hình dáng thật đáng cho người ta hãi hùng kinh khiếp.

Giang Thanh lúc ấy thì đang ngo ngác giữa một chiến trường đầm máu, bị Thiên Tý Ma Tăng gọi tên bất giác giật mình, rồi bước tới vài bước.

Trong cõi lòng thật thà chất phác của chàng bỗng nổi lên một mối đồng tình với con người đang cơ đại nạn.

Lúc đó, Thiên Tý Ma Tăng đã thò tay vào áo cà sa của mình móc ra một gói lụa màu đen dộm muốn thả cho Giang Thanh, nhưng...

Lữ Ninh đã buông tiếng cả cười nói lớn :

- Ác Tăng gần chết mà vẫn còn cố chấp !

Trong lúc đó, Bảo Hằng Sơn bước tới trước mặt giọng nạt :

- Thằng nhóc, hãy đi chỗ khác !

Giang Thanh không đếm xỉa đến lời nói của Bảo Hằng Sơn, lớn tiếng hỏi Thiên Tý Ma Tăng :

- Lão tăng muốn tôi nhận lấy Vạn Tán Châu Lan có dụng ý gì chăng?

Thiên Tý Ma Tăng lúc đó đôi mắt đã mất hết tinh anh, nghe hỏi liền cố gắng gượng đáp :

- Bần tăng...tặng cho mi...chớ không muốn...đánh đổi...một điều kiện nào...

Giang Thanh dường như bắt gặp trong ánh mắt của Thiên Tý Ma Tăng có vài tia hối hận. Chỉ một điểm đó cũng đủ làm cho Giang Thanh cảm xúc. Mặc dầu một cử chỉ nhỏ nhặt đó không cứu vãn được tội ác tà trời của ông ta, nhưng cũng đủ chứng minh rằng lòng người luôn luôn hướng thiện.

Đột nhiên Giang Thanh thét lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng ! Lão tăng hãy yên lòng mà đi ! Vạn Tán Châu Lan tại hạ không bao giờ để rơi vào tay kẻ khác !

Trên gương mặt khô khan như chiếc đầu lâu của Thiên Tý Ma Tăng bỗng nổi lên một nụ cười thanh thản, mãn nguyện.

Ông ta thu hết tàn lực ném mạnh chiếc gói màu đen vào giữa mặt Giang Thanh.

Nhưng liền theo đó, vang lên mấy tiếng quát rợn người.

Lữ Ninh hơi giận tràn hông, múa miếng thiết búa trong tay vù vù kích vào giữa mặt Giang Thanh.

Còn Tôn Kỳ thì vọt thẳng lên bắt lấy chiếc gói màu đen đang bay giữa khoảng không.

Giang Thanh reo lên một chuỗi cười trong trẻo, thân hình cũng thành linh bắn vọt lên khoảng không.

Cặp thiết búa của Lữ Ninh vừa đánh gần tới đối phương thì Giang Thanh đã sử dụng một thế Ngân Nguyệt Hàn Tinh chống lại.

Thấy vô số đốm sáng lập loè xuyên qua món binh khí của Lữ Ninh, uy hiếp chín huyết lớn trên mình ông ta.

Lữ Ninh cả sợ, thu binh khí về, múa thành một bức tường để hộ thân.

Giang Thanh đánh ra một chưởng, rồi thân hình cứ vọt lên khoảng không, mặc dầu chưởng đi sau Tôn Kỳ nhưng lại tới trước, tốc độ thật là không có ai sánh kịp.

Tôn Kỳ giác quan bén nhạy, thấy một bóng người bỗng nhiên bay vọt lên, tức tốc thò tay ra chụp lấy gói đen, nhưng mà ông ta chụp hụt tay không mà rơi trở về mặt đất.

Trên sắc mặt của Tôn Kỳ lộ vẻ vừa giận dữ vừa nóng nảy. Ông ta định thần nhìn kỹa thấy cái người đi sau mà tới trước phồng tay trên ông ta chẳng phải là ai xa lạ...chính là thằng nhóc đẹp trai : Giang Thanh.

Kể từ khi Giang Thanh phi thân, cướp vật rồi trở về mặt đất, những động tác đó liên tiếp vào nhau một cách chặt chẽ và nhanh chóng làm cho hạng cao thủ lỗi lạc như Lữ Ninh mà cũng tìm không ra một chỗ hở để tấn công.

Đứng vững rồi, Giang Thanh liếc nhìn, thấy Thiên Tý Ma Tăng mặc dù còn đứng đấy, nhưng mà toàn thân máu đổ đầm đìa, đầu tóc rối bời, đôi mắt đầy vẻ căm hờn uất ức.

Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Đại hòa thượng ! Giang Thanh này lấy làm muôn

và cảm tạ hảo ý của Đại Sư. Ngày sau sẽ đến viếng mộ của Đại Sư mà đốt hương cầu nguyện.

Trên gương mặt hốc hác của Thiên Tý Ma Tăng lại thoáng hiện một nụ cười đầy bi thảm, đôi mắt từ từ híp lại, toàn thân ông ta cũng chậm chậm quy xuống.

Giang Thanh buồn ảo não, liếc nhìn bốn phía thấy bốn tay cao thủ của Kim Y Bang đã lập thành thế chữ “Đinh” bao vây chàng vào giữa.

Lữ Ninh lạnh lùng nói :

- Vô danh tiểu tốt, hãy trao Vạn Tán Châu Lan ra đây, bằng không thì sẽ đi một đường với Thiên Tý Ma Tăng...

Giang Thanh không đếm xỉa gì đến lời nói của ông ta, lẳng lặng lo tìm kế thoát thân.

Trong lúc chàng đang suy tính, thì Tôn Kỳ đã nói một cách hiểm độc :

- Ta đổ mi chớp cánh bay đằng trời !

Ông ta nói rồi đưa mắt nhìn thi thể của Từ Nhất Liệt, chính vào lúc đó thì Lữ Ninh cũng ném cho Tôn Kỳ cái nhìn gay gắt.

Giang Thanh cảm giác rất là bén nhay. Chàng nhận ra trong cái nhìn của Lữ Ninh có ẩn một ý hằn học bất mãn. Lúc đó, Giang Thanh cũng phát giác ra người đứng sau lưng mình là Trang Bá Xuyên.

Người này công lực cao siêu, nhưng so với Lữ Ninh và Tôn Kỳ thì còn kém một bậc.

Giang Thanh cân nhắc tình thế rồi quyết định nếu muốn đào tẩu thì phải mở một con đường máu ngay trên mình của Trang Bá Xuyên.

Ngoài mặt Giang Thanh làm bộ ung dung thông thả nói :

- Theo ý của chư vị thì nếu tôi đưa Vạn Tán Châu Lan ra thì quý vị cho tôi được tự do?

Lữ Ninh đã quyết định sẵn từ trước :

“Nếu thằng nhóc này mà đưa bảo vật ra, đợi khi mình nhận qua tay rồi thì tập trung lực lượng của bốn người xuất kỳ bất ý mà hạ sát. Nhược bằng, nó chẳng chịu trao ra thì cũng nhất tề động thủ, dùng thế mạnh mà chiếm đoạt.”

Nhưng mà công lực của đối phương hùng hồn thâm hậu, điều này ông đã biết rõ, cho nên hết sức cẩn thận đề phòng.

Lúc ấy, lão nghe Giang Thanh hỏi, liền cười trả lời :

- Đó là lẽ tự nhiên..., tiểu huynh đệ mà đưa Vạn Tán Châu Lan ra thì lão phu sẽ bảo đảm không động đến một mảy lông của người.

Giang Thanh chỉ chờ đợi cho ông ta nói chuyện phân tâm, thành linh đánh ngược ra sau một chưởng Phật Quan Sơ Hiện bổ thẳng vào giữa đầu của Trang Bá Xuyên.

Nãy giờ Trang Bá Xuyên đã chú ý đến nhứt cử nhứt động của Giang Thanh, nhưng hiềm vì chàng ra tay quá ư thần tốc, lại thêm uy lực của Như Lai Thần Chưởng thần

kỳ mạnh bạo. Một luồng chưởng phong như long phong như vũ bão trào lên...

Trang Bá Xuyên đã vội dùng hết sức bình sinh đón đỡ, nhưng cũng bị chưởng phong của Giang Thanh đánh bật trôi ra phía sau trên năm bước.

Giang Thanh lợi dụng một kẻ hở đó, quát to một tiếng, thân hình như một con chim không lông cánh tung trời, bay ra ngoài trên bảy trượng.

Chính vào lúc đó, thì nghe sau lưng mình vang lên một tiếng quát rợn người của Lữ Ninh. Bang chủ Kim Y Bang đập hai miêng thiết bìa vào nhau nghe một tiếng chát, rồi hỏa tốc đuổi theo.

Giang Thanh không kịp xoay đầu nhìn lại, chạy bắn về phía trước như một mũi tên thoát khỏi vành cung, trong chớp mắt đã trên trăm trượng.

Lữ Ninh, Tôn Kỳ, Bảo Hằng Sơn và Trang Bá Xuyên đồng một lượt bay mình theo truy sát, quên lũng Mao Thanh bấy giờ đang ngồi xếp bằng dưới đất điều khí dưỡng công.

Gió lạnh sao khuya, ánh trăng mờ ảo, bãi chiến trường đầm máu giờ đây lại lặng lẽ như tờ...

